

Bài phát biểu: Ngày 12 tháng Năm năm 1912 (Tại cuộc mít tinh phụ nữ của đảng Dân Chủ Xã Hội lần thứ Hai, Stuttgart, Germany)

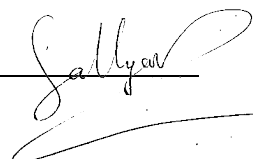
Nguồn: Tuyển Tập Các Bài Viết Chính Trị, Rosa Luxemburg. Được chỉnh sửa và giới thiệu bởi Dick Howard . Monthly Review Press © 1971

Dịch sang tiếng Anh: Rosmarie Waldrop (Từ các bài luận và tác phẩm được chọn lọc từ tiếng Đức, 2 ; Berlin: Dietz Verlag, 1951, trang 443 - 41)

Chuyển thể / Hiệu đính : Brian Baggins.

Bản quyền: Monthly Review Press © 1971. Công khai trên MIA (Marxist.org, 2003) với sự cho phép của Monthly Review Press

Dịch sang tiếng Việt: Lý Hoàng Minh Uyên

Tại sao lại không có các tổ chức quyền lợi cho phụ nữ lao động nào ở Đức? Tại sao chúng ta rất ít khi nghe về phong trào của nữ giới trong giai cấp lao động? " Với những câu hỏi như thế được đặt ra, Emma Ihrer, nhà sáng lập phong trào phụ nữ vô sản Đức đã giới thiệu bài phát biểu của bà năm 1898, Phụ nữ Lao Động trong Đấu Tranh Giai Cấp. Kể từ đây cũng đã được 14 năm trôi qua, mọi người đã nhìn thấy được sức lan tỏa vĩ đại của phong trào phụ nữ vô sản. Hơn 150.000 phụ nữ được tổ chức trong các nghiệp đoàn và là một trong số những quân đội tích cực nhất trong cuộc đấu tranh kinh tế của giai cấp vô sản. Hàng nghìn cuộc biểu tình chính trị do phụ nữ tập hợp lại tổ chức với biểu ngữ của Dân Chủ Xã Hội: tờ báo của phụ nữ Dân Chủ Xã Hội [Die Gleichheit, chỉnh sửa bởi Clara Zetskin] có hơn 100.000 lượt theo dõi; quyền bầu cử của phụ nữ là một trong những vấn đề quan trọng trên nền tảng Dân Chủ Xã Hội.

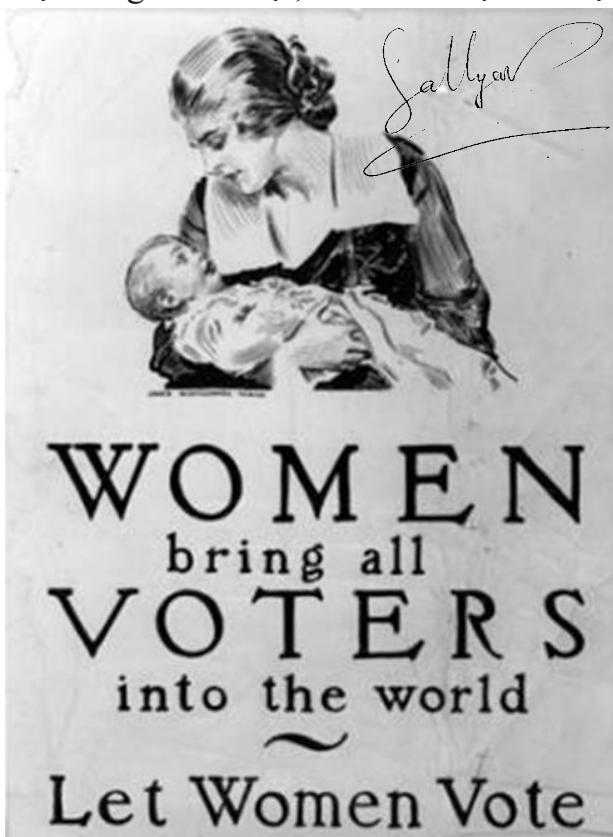

Chính xác những sự thật sau sẽ đưa ta đến việc đánh giá thấp tầm quan trọng của cuộc đấu tranh cho quyền bầu cử của phụ nữ. Ta sẽ nghĩ: [Dù – N.D] phụ nữ không có quyền chính trị bình đẳng, [nhưng – N.D] chúng ta đã có những tiến bộ to lớn trong việc giáo dục và tổ chức phụ nữ. Do đó, quyền bầu cử của họ không phải là việc cấp thiết. Nếu ta nghĩ thế, ta đã bị sai lạc. Sự thức tỉnh chính trị và hợp nhất quần chúng trong giai cấp vô sản nữ giới suốt 15 năm qua

thật lộng lẫy. Nhưng điều này chỉ có thể xảy ra vì những người phụ nữ lao động quan tâm đến cuộc đấu tranh chính trị và nghị viện đối với tầng lớp họ mặc dù họ bị tước đoạt đi các quyền lợi. Cho đến nay, phụ nữ vô sản gián tiếp tham gia và bền vững nhờ sự bầu cử của nam giới. Số lượng lớn quần chúng nam giới và nữ giới trong tầng lớp lao động đã xem chiến dịch bầu cử là một quan điểm chung họ nên chia sẻ với nhau.

Trong tất cả các cuộc mít tinh bầu cử Dân Chủ Xã Hội, phụ nữ chiếm một phân khúc lớn, đôi khi là đa số. Họ luôn hứng thú và nhiệt tình tham gia. Luôn có sự [đóng góp – N.D] giúp đỡ của người phụ nữ trong tất cả các chiến dịch tổ chức Xã Hội Dân Chủ kiên cố ở tất cả các quận huyện. Chính những người phụ nữ đã làm cái công việc vô giá ấy, phân phát tờ rơi và thu hút lượt theo dõi cho tờ Dân Chủ Xã Hội, thứ vũ khí quan trọng nhất trong chiến dịch này.

Nhà nước tư bản chủ nghĩa đã không thể cản trở người phụ nữ thực hiện tất cả các nỗ lực và nhiệm vụ của đời sống chính trị. Từng bước một, nhà nước bị bắt buộc phải cấp và đảm bảo cho người phụ nữ khả năng này bằng cách cho phép họ quyền công đoàn và quyền được hội họp. Duy chỉ có một quyền lợi chính trị cuối cùng chối phụ nữ đó chính là quyền được bầu cử, quyền để quyết định trực tiếp người đại diện nhân dân trong cơ quan lập pháp và hành chính, để trở thành một thành viên, để trở thành người được bầu [đại diện cho người dân của họ - N.D] của các cơ quan này. Nhưng ở đây, cũng như trong tất cả các lĩnh vực khác của xã hội, câu phương châm [được chúng sử dụng - N.D] là : “ Đứng để mọi thứ bắt đầu !” Nhưng mọi thứ đã được bắt đầu. Cái nhà nước hiện tại đã trao cho những người phụ nữ giai cấp vô sản [quyền lợi – N.D] khi thừa nhận họ trong các hội nghị công cộng, các hiệp hội chính. [Thực chất – N.D] nhà nước đã không tự nguyện trao [cho họ những quyền này – N.D] , nhưng vì thiết yếu, dưới áp lực cưỡng chế của tầng lớp lao động đang trỗi dậy [bắt buộc chúng phải làm thế N.D] . Không những là sự nhiệt huyết thúc đẩy những người phụ nữ vô sản đã buộc nhà nước cảnh sát Prusso – Đức¹ từ bỏ sự phổ biến “phân khúc của phụ nữ ”² trong những cuộc hội họp của các hiệp hội chính trị và mở rộng cánh cửa của các tổ chức chính trị cho phụ nữ. Điều này thực sự đã thiết lập nên sự đổi mới. Sự tiến bộ không ngừng của cuộc đấu tranh giai cấp của giai cấp vô sản đã càn quét phụ nữ vào vòng xoáy của đời sống chính trị. Sử dụng quyền công đoàn và hội họp của mình, phụ nữ giai cấp vô sản tham gia tích cực nhất trong cuộc sống nghị viện và trong các chiến dịch bầu cử. Đó là kết quả dĩ nhiên, chỉ có [thể xuất phát từ những – N.D] thành quả hợp lý của những phong trào mà ngày nay hàng triệu phụ nữ giai cấp vô sản kêu gọi đầy thách thức và tự tin : *Hãy để chúng tôi được bầu cử !*

Thời xa xưa kia, trong kỷ nguyên lộng lẫy của chủ nghĩa chuyên chế, toàn thể giai cấp công nhân được cho rằng không đủ “ trưởng thành” để thực hiện quyền lợi chính trị. Không thể đem điều này để nói về phụ nữ giai cấp vô sản ngày nay, bởi vì họ đã chứng minh được sự trưởng thành về chính trị . Mọi người đều biết rằng nếu không có họ, nếu không có sự trợ giúp nhiệt tình của phụ nữ vô sản , thì Đảng Dân chủ Xã hội sẽ không giành được chiến thắng vinh quang ngày 12 tháng Một năm 1912, sẽ không đạt được 4 1/4 triệu phiếu bầu [khoảng 4.250.000 – ND]. Bằng bất cứ giá nào, giai cấp công nhân luôn luôn phải chứng tỏ sự trưởng thành của mình cho sự tự do chính trị bằng một cuộc cách mạng nổi dậy thành công của quần chúng. Chỉ khi Đảng Tối Cao đang ngồi trên ngai vàng và những người đàn ông phục vụ đất nước và các nhà quý tộc của quốc gia thật sự cảm nhận được nắm đấm [sức mạnh N.D] của giai cấp vô sản trên đôi mắt họ và đầu gối chạm lấy ngực , thì họ đã [nhận ra sự - N.D] tự tin vào “ sự trưởng thành” chính trị của người dân, và cảm nhận nó với một tốc độ sét đánh. Ngày nay, đến lượt những phụ nữ giai cấp vô sản khiến cho nhà nước tư bản ý thức được [nhận thấy –N.D] về sự trưởng thành của họ . Điều này được thực hiện liên tục, bằng cách sử dụng tất cả các phương tiện đấu tranh và sức ép thông qua một phong trào quần chúng mạnh mẽ.

Quyền bầu cử của phụ nữ là mục tiêu. Nhưng phong trào quần chúng đem lại điều đó không phải là công việc riêng của những người phụ nữ [thực hiện một mình – N.D] , mà đó là một mối quan tâm giai cấp chung của cả hai giới phụ nữ và đàn ông giai cấp vô sản. Việc [chính quyền – N.D] Đức hiện tại³ thiếu đi quyền lợi cho phụ nữ chỉ liên kết cho ta đến chuỗi phản động từ sợi xiềng xích đời sống của người dân và cũng liên quan đến một điểm khác, được xem là trụ cột trong sự phản động này: chế độ

quân chủ. Ở các nước tư bản có nền công nghiệp phát triển cao, [như – N.D] thế kỷ XX ở Đức, trong thời đại điện và máy bay, sự vắng mặt quyền chính trị của phụ nữ cũng là một sự phản động còn sót lại của “quá khứ đã chết giống như sự cai trị của Đấng Tối Cao trên ngai vàng⁴”. Cả hai hiện tượng – [Thứ nhất là - N.D] công cụ của thiên đàng như là quyền lực chính trị đứng đầu [chuyên chính – N.D], và [thứ hai là - N.D] người phụ nữ, bị hạ thấp bên dưới lò sưởi, không quan tâm đến những cơn bão của đời sống cộng đồng, với chính trị và đấu tranh giai cấp – cả hai hiện tượng đều có gốc rễ [nguồn gốc – N.D] thối nát của [tư - N.D] quá khứ, trong thời kỳ nô lệ ở trong nước và các phường hội trong các thị trấn. Trong thời điểm đó, chúng rất hợp lý và cần thiết. Nhưng cả hai [thứ - N.D] chế độ quân chủ và những người phụ nữ thiếu đi quyền lợi đã bị búng rỏ bởi sự phát triển của chủ nghĩa tư bản hiện đại, đã trở thành những bức biếm họa lố bịch. Chúng tiếp tục tồn tại trong xã hội hiện đại của chúng ta, không phải vì người ta quên mất xóa bỏ chúng, không phải vì sự cố chấp và quán tính của hoàn cảnh [của chúng – N.D]. Không, chúng vẫn tồn tại vì cả hai – chế độ quân chủ cũng như những người phụ nữ không có quyền lợi – đã trở thành những công cụ quyền lực cho lợi ích trái với người dân. Những người ủng hộ tàn bạo và tội tệ nhất việc bóc lột và chế độ nô dịch đối với giai cấp vô sản lại núp sau ngai vàng và tế đàn cũng như đứng sau sự nô lệ chính trị của phụ nữ. Chế độ quân chủ và sự thiếu mất đi quyền của phụ nữ đã trở thành những công cụ quan trọng nhất của giai cấp tư bản cầm quyền.

Sự thật thì, nhà nước chúng ta thích đưa những phiếu bầu cử ra khỏi tay của phụ nữ lao động. Thật là sợ hãi rằng họ sẽ đe dọa các thể chế truyền thống quy tắc của giai cấp, ví dụ như chế độ quân phiệt (nghĩ rằng phụ nữ lao động chẳng thể giúp được gì ngoài việc trở thành một kẻ thù chết người [sự vô dụng – N.D]), chế độ quân chủ, nhiệm vụ cướp bóc trên một hệ thống, đánh thuế đối với hàng tạp hóa, v.v. Quyền bầu cử của phụ nữ là một sự kinh hoàng và ghê tởm đối với nhà nước tư bản hiện tại bởi vì đứng sau [quyền bầu cử - N.D] là hàng triệu phụ nữ, những người sẽ củng cố kẻ thù [của chúng – N.D], tức là cách mạng Dân Chủ Xã Hội. Nếu đó là vấn đề bầu cử của các phe phụ nữ tư sản, thì nhà nước tư sản chẳng mong đợi gì ngoài sự củng cố hỗ trợ cho phe phản động. Đa số những người phụ nữ tư sản hành động như những con sư tử trong cuộc đấu tranh chống lại “các đặc quyền của nam giới” đều sẽ chạy lúp xúp như những con cừu ngoan ngoãn trong trại bảo thủ và ghi chép sự lại các phản ứng [sau khi] nếu họ có quyền bầu cử. Thật vậy, họ chắc chắn sẽ là phần tử phe phản động có sự thỏa thuận tốt hơn nhiều so với cánh nam giới trong giai cấp của họ. Ngoài một số người có việc làm hoặc chuyên môn, phụ nữ tư sản không tham gia vào sản xuất xã hội. Họ không là gì khác ngoài việc đồng thời là sự tiêu dùng về giá trị thặng dư mà những người đàn ông tầng lớp của họ cưỡng ép có được từ giai cấp vô sản. Họ là ký sinh trùng của những ký sinh trùng trong cơ chế xã hội. Và người tiêu dùng ấy thường hung hăng và tàn nhẫn hơn khi [họ chỉ - N.D] bảo vệ “quyền” đời sống ký sinh của họ [thay vì – N.D] hơn là [quan tâm đến – N.D] các tác nhân trực tiếp của quy tắc và sự bóc lột giai cấp. Lịch sử của tất cả các cuộc đấu tranh cách mạng vĩ đại xác nhận điều này một

cách khiếp sợ. Như cuộc Cách mạng Pháp vĩ đại. Sau sự sụp đổ của Jacobins, khi Robespierre bị buộc vào sợi xích, những cô gái điếm say rượu ăn mừng sự chiến thắng [họ - N.D] trần truồng nhảy múa ở ngoài đường, hân hoan nhảy điệu nhảy không biết xấu hổ xung quanh các liệt sĩ anh hùng của cuộc Cách Mạng. Và vào năm 1871, Ở Pháp, khi các công nhân anh hùng Thị Xã bị đánh bại bởi súng máy, sự cưỡng đoạt của nữ giới tư sản còn vượt qua cả đàn ông [trong giới họ - N.D] tham gia cuộc trả thù đẫm máu đàn áp chống lại giai cấp vô sản. Những người phụ nữ thuộc tầng lớp tư hữu [sở hữu tài sản – N.D] sẽ luôn luôn cuồng tín bảo vệ việc bóc lột và nô dịch người lao động bằng cách gián tiếp nhận những phương tiện [duy trì – N.D] sự tồn tại vô dụng trong xã hội của họ.

Về mặt kinh tế và xã hội, phụ nữ của tầng lớp bóc lột không phải là một phân khúc độc lập trong dân số. Chức năng xã hội của họ là các công cụ truyền bá tự nhiên của giai cấp thống trị. Ngược lại, phụ nữ của tầng lớp vô sản thì độc lập về mặt kinh tế, họ có năng suất cho xã hội như nam giới. Với điều này, tôi không có ý rằng việc họ nuôi dạy con cái hay làm các công việc nhà , những thứ hỗ trợ người đàn ông trong gia đình của họ với mức lương không lớn. Loại công việc này không có [năng suất – N.D] hiệu quả theo nền kinh tế tư bản hiện tại bất kể thành tựu to lớn đến mức nào về sự hy sinh và năng lượng đã bỏ ra, bổ sung thêm hàng nghìn những nỗ lực nhỏ. Đây là chuyện cá nhân của người lao động, về hạnh phúc và phước lành của anh ta, vì lý do này mà nó không tồn tại trong xã hội hiện tại của chúng ta. Chỉ khi nào chủ nghĩa tư bản và hệ thống lương bổng, [xem – N.D] loại công việc đó được coi là có hiệu quả tạo ra giá trị thặng dư, tạo ra lợi nhuận tư bản. Từ quan điểm này, vũ công sân khấu nhạc có đôi chân cuốn hút thu lợi nhuận vào túi lao động của mình thì là một công nhân có năng suất, trong khi đó tất cả những công việc mệt nhọc của phụ nữ vô sản và các bà mẹ [bị nhốt – N.D] trong bốn bức tường nhà đều được xem là không tạo ra năng suất. Điều này nghe có vẻ tàn nhẫn và điên rồ , nhưng nó tương thích chính xác với sự tàn bạo và điên cuồng của nền kinh tế tư bản hiện tại của chúng ta. Và việc nhận ra được thực tế sự tàn bạo này rõ ràng và sắc bén này là nhiệm vụ đầu tiên của người phụ nữ vô sản.

Vì, chính xác theo quan điểm này, những yêu cầu của phụ nữ vô sản về quyền bình đẳng chính trị được neo trong nền kinh tế vững chắc. Ngày nay, hàng triệu phụ nữ vô sản tạo ra lợi nhuận tư bản như nam giới – trong các nhà máy, hội thảo, nông trại, trong ngành công nghiệp gia đình, văn phòng, cửa hàng. Do đó chúng có năng suất cao trong tình trạng nghiêm ngặt nhất theo ý nghĩa khoa học hiện tại của xã hội chúng ta. Hàng ngày, những tốp người phụ nữ bị bóc lột bởi chủ nghĩa tư bản[ơ càng lúc càng – N.D] tăng lên. Mọi tiến triển mới trong công nghiệp hay công nghệ tạo ra những nơi [vị trí – N.D] mới cho phụ nữ trong cơ chế [sự - N.D] trực lợi tư hữu. Và do đó, mỗi ngày và mỗi bước tiến triển công nghiệp lại đưa thêm một tảng đá mới vào nền tảng vững chắc về quyền chính trị bình đẳng của phụ nữ. Sự sáng suốt và giáo dục nữ giới đã trở nên cần thiết cho chính cơ thể của nền kinh tế [tự thân nó – N.D]. Sự cạn kiệt [

tri thức – N.D] , tách biệt người phụ nữ trong sự gia trưởng “vòng tròn gia đình” trả lời [đáp ứng – N.D] nhu cầu [sự cần thiết – N.D] của ngành công nghiệp và thương mại, ít nhất cũng giống như chính trị. Nên đúng là nhà nước tư bản đã bỏ bê nhiệm vụ của họ trong lĩnh vực này. Cho đến nay, chính các liên hiệp và các tổ chức Xã Hội Dân Chủ đã làm được rất nhiều điều để đánh thức tâm trí và ý thức đạo đức của phụ nữ. Thậm chí hàng thập kỷ trước, các nhà Dân Chủ Xã Hội được biết đến như những công nhân Đức thông minh và có năng lực nhất. Tương tự như vậy, các liên hiệp và đảng Dân Chủ Xã Hội hôm nay đã nâng đỡ [tháo dỡ - N.D] phụ nữ của tầng lớp vô sản ra khỏi cuộc sống hẹp hòi và nghẹt thở của họ, ra khỏi sự khốn khổ và sự thiếu sáng suốt trong quản lý công việc gia đình. Cuộc đấu tranh giai cấp vô sản đã mở rộng chân trời cho họ, làm cho tâm trí thêm linh hoạt lần phát triển tư duy của họ, cho họ thấy những mục tiêu tuyệt vời nhờ những nỗ lực của chính bản thân họ. Chủ nghĩa xã hội đã mang lại sự hồi sinh tinh thần cho quần chúng những người phụ nữ vô sản và không còn nghi ngờ gì nữa, [Chủ nghĩa xã hội – N.D] cũng [khiến – N.D] làm cho họ [nhận ra mình – N.D] có năng lực lao động sản xuất tạo ra năng suất cho tư bản.

Xem xét lại tất cả những điều này, việc người phụ nữ vô sản thiếu quyền chính trị là một sự bất công tàn khốc, và càng ngày càng có ít nhất là nửa lời nói dối [được phun ra – N.D]. Xét cho cùng, quần chúng phụ nữ rất tích cực tham gia vào đời sống chính trị. Tuy nhiên, đảng Dân Chủ Xã Hội không sử dụng lập luận “bất công”. Đây là sự khác biệt căn bản giữa chúng ta và chủ nghĩa từ sớm, chủ nghĩa xã hội Utopia. Chúng

ta không phụ thuộc vào sự công lý [công bằng – N.D] của giai cấp thống trị, mà chỉ dựa vào sức mạnh cách mạng của quần chúng lao động và trong quá trình phát triển xã hội - thứ nền tảng chuẩn bị cho sức mạnh này. Như vậy, sự bất công của chính nó chắc chắn không phải là một cuộc tranh luận để lật đổ các tổ chức phản động. “Nếu rằng, xuất hiện một cảm giác bất công trong phân khúc lớn của xã hội thì sẽ luôn là dấu hiệu chắc chắn rằng nền tảng kinh tế của xã hội đã thay đổi đáng kể, rằng các điều kiện hiện tại mâu thuẫn với tiến trình của sự phát triển” – Friedrich Engels, người đồng sáng lập chủ nghĩa xã hội khoa học. Phong trào mạnh mẽ hiện nay của hàng triệu phụ nữ vô sản – khóc sai, xem việc họ thiếu quyền lợi chính trị là một dấu hiệu không thể sai, dấu hiệu cho thấy các cơ sở xã hội của hệ thống trị vì đang bị thối nát theo từng ngày.

Một trăm năm trước, người Pháp Charles Fourier, một trong những vị tiên tri vĩ đại đầu tiên của lý tưởng xã hội chủ nghĩa, đã viết những lời đáng ghi nhớ này: Trong bất kỳ xã hội nào, mức độ giải phóng nữ giới là thước đo tự nhiên của sự giải phóng chung⁵. Điều này hoàn toàn đúng với xã hội hiện tại của chúng ta. Cuộc đấu tranh quần chúng hiện tại về quyền chính trị của phụ nữ chỉ là một biểu hiện và là một phần của cuộc đấu tranh giành tự do cho giai cấp vô sản. Ân sâu trong đó là sức mạnh và tương lai của nó. Nhờ giai cấp vô sản nữ, chúng quy quyền bình đẳng bầu cử trực tiếp cho phụ nữ sẽ vô cùng tiến bộ và tăng cường thêm [sức mạnh – N.D] cuộc đấu tranh giai cấp vô sản. Đó là lý do vì sao xã hội tư sản xôn xao và lo ngại quyền bầu cử của phụ nữ. Và đó là lý do tại sao chúng ta muốn và sẽ đạt được điều đó. Đấu tranh cho quyền bầu cử của phụ nữ, [cũng giúp – N.D] chúng ta sẽ đẩy nhanh thời điểm khi xã hội hiện tại sụp đổ [rơi vào tàn tích – N.D] dưới sự tàn phá từ những đòn búa của giai cấp vô sản cách mạng.

¹ Prussia : Thủ đô nhỏ ở Königsberg; Ở Berlin từ năm 1701 [N.D]

² Phân khúc của phụ nữ: Được thành lập vào năm 1902 bởi bộ trưởng Prussia von Hammerstein. Theo sự bố trí này, một phân khúc đặc biệt của căn phòng được dành riêng cho phụ nữ trong các cuộc họp chính trị.

³ Trong chế độ quân chủ chuyên chế [N.D]

⁴ Vua chúa trong chế độ quân chủ chuyên chế [N.D]

⁵ Có lẽ Rosa Luxemburg không biết , nhưng Karl Marx trích dẫn giống như bà trong phần thứ ba của Kinh tế và Bản Thảo Triết Học năm 19844 khi ông thảo luận về bản chất của xã hội cộng sản.